

og Bertel Dahlgaards skildring af Kanslergadeforliget, må selvsagt underkastes en almindelig kildekritisk prøvelse. Netop en lille bemærkning i Bordings afsnit viser, hvor let der løber fejlhuskninger med ind i en erindringskildring. Bording omtaler Staunings tale i Bov, hvor Stauning havde sagt noget om, at hvis landmænd måtte gå fra deres gårde, stod andre parat til at overtage dem. Bording henlægger talen til tiden omkring 1931, mens den blev holdt i 1926. Hovedpunktet i talen er ikke helt korrekt gengivet; det er mindre vigtigt, men ret afgørende er det, at talen blev holdt i Staunings første statsministerperiode. Baggrunden er Cornelius Petersen bevægelsen i Nordslesvig. I den anden statsministerperiode kunne man næppe tænke sig, at han ville tale sådan om kriserammede landbrugere, dertil ramte landbrugskrisen i 1931 alt for hårdt og dybt. Bording lægger ikke skjul på, at han ikke anså talen for at være nogen klog tale; deri har han utvivlsomt ret. Imidlertid må man beklage, at denne episode slet ikke er fundet værd at omtale i I. P. Niensens afsnit om Stauning og Sønderjylland. Den vakte dengang stor opsigt og foranledigede selvstyremanden Cornelius Petersen til at karakterisere Stauning som røverkaptajn, en idé, årets vittighedstegnere med begejstring optog (jfr. dette hæftes side 165).

De bøger, der er fremkommet i Westermanns serie om kendte mænd, skildrede af deres venner, er af meget stor værdi ved at give indtryk af atmosfæren om en mand, noget af det, der kan være så vanskeligt at få indtryk af for en senere tids historikere. Den foreliggende bog er en god bog, men trods titlen er det ikke »Bogen om Stauning«; den giver imidlertid værdifuldt stof til den, der engang skal skrive »Bogen om Stauning«.

Troels Fink.

Victor Elberling: Rigsdagens medlemmer gennem 100 år. Bd. IIII. 1950. (Schultz).

Den nu forhenværende rigsdagsbibliotekar Victor Elberling har med det foreliggende bind afsluttet sit betydelige biografiske opslagsværk om rigsdagens medlemmer (de to foregående er omtalt i »Jyske Samlinger«, Ny række, I, s. 133 f.). 3. bind omfatter de rigsdagsmedlemmer, der havde sæde i rigsdagen i tiden fra 1918 til 31. august 1950, men udfylder ikke i samme grad et hul i vor litteratur som de to foregående bind. Hovedparten af rigsdagsmedlemmerne efter 1918 er omtalt omtrent lige så fyldigt i andre opslagsværker, først og fremmest »Den blå bog«, ganske vist uden billeder som her. Der er dog en del, som ikke er optaget i andre værker, således at bindet for disses vedkommende er af betydning, ligesom det er bekvemt for den interesserede at have biografierne samlede på eet sted. Medens 3. bind i de første årtier næppe vil blive benyttet så flittigt af faghistorikeren og den historisk interesserede, vil det til gengæld oftere blive rådspurgt af den politisk interesserede og vil her tilfredsstille hans krav i samme grad, som de foregående bind vil tilfredsstille sine benyttere.

Vagn Dybdahl.

Hartvig Frisch. Hans Personlighed og Gerning. Redigeret af Hans Hedtoft og M. K. Nørgaard. (Fremad. 1950).

Omtrent samtidig med Bogen om Stauning er der kommet en bog om Hartvig Frisch, opbygget efter samme mønster med talrige spredte bidrag af personer, der har stået ham menneskeligt eller politisk nær. Bogen giver et rigt varieret billede af Hartvig Frisch, der var åben, vennesæl og alsidig, hvor Stauning var lukket, vennekarg og enstregen. Et træk er fælles, deres rent ud fan-